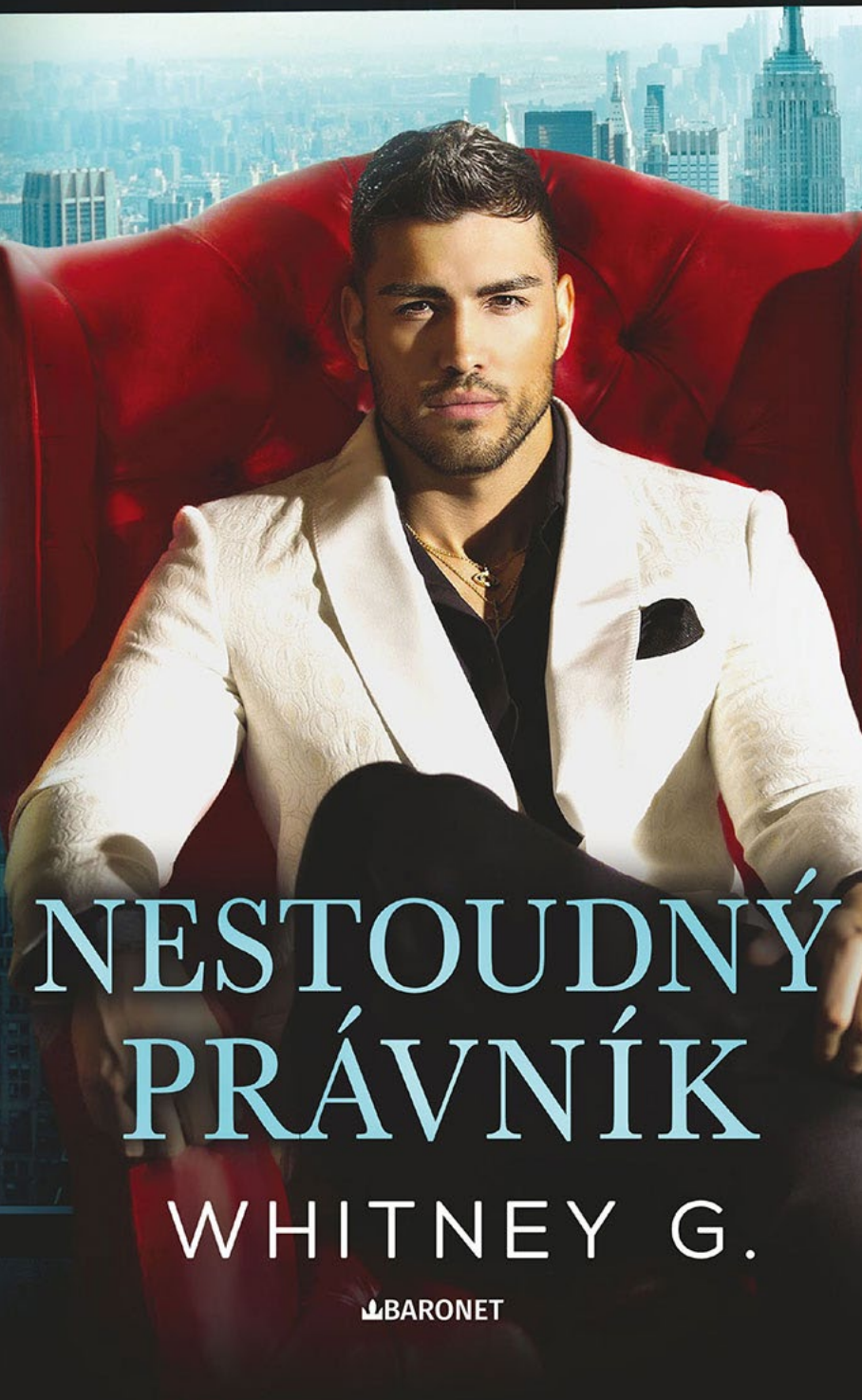

NESTOUDNÝ PRÁVNÍK

WHITNEY G.

 BARONET

Nestoudný právník

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

Whitney G.
Nestoudný právník – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

NESTOUDNÝ PRÁVNÍK

NESTOUDNÝ PRÁVNÍK

Firma 1

Whitney G.

*Pro mou nejlepší kamarádku Nicole Londonovou
(mé knihy by bez tebe za moc nestály)*

*& pro skupinu D. V. Ž.
(zbožňuju vás víc, než si dokážete představit)*

Ahoj lidi!

VZKAZ OD WHITNEY G.

Milí báječní čtenáři,

moc děkuji, že jste si vybrali *Nestoudného právníka!*
Doufám, že si tuhle zábavnou sexy jízdu do ‚firmy‘
užijete stejně jako já, když jsem ji psala!

Pokud se chcete jako první dozvědět o nových
vydáních, prodeích a speciálních akcích, které
nabízím jen svým čtenářům, určitě se zaregistrujte
na mém exkluzivním D. V. Ž. seznamu.

(D. V. Ž. = Děsně Vás Žeru. Protože ať už tento
příběh budete milovat, nebo nenávidět, stejně vás
zbožňuju za to, že mu dáte šanci!)

S láskou
Whitney G.

SÉRIE FIRMA

Sexuálně nabitě příběhy odehrávající se v systému trestního práva jsou považovány za výjimečně návykové. Nezapomenutelné postavy, jež ovládají tyto stránky, jsou nestoudní právníci, hříšní svědci a hanební soudci, a jejich hřištěm je New York City.

Toto jsou jejich příběhy.

První kniha ze série Firma

PROLOG

DAMIEN

Nejzářivější billboard na Times Square po mně vrhá prázdné sliby „nové a vylepšené“ tabletky na spaní, která mě zradila už snad stokrát.

Byznysmen v obleku líbá polonahou ženu pár vteřin předtím, než se ponoří do oceánu peřiček a pohltí ho „nekonečně hluboký spánek“.

Před lety by mě to zaujalo natolik, že bych si objednal zásobu na měsíc, ale už jsem se konečně poučil. Zkusil jsem všechno, co trh nabízí – ambien, temazepam, cokoliv, co končí na „lam“ – ale na mé utrpení to nemělo žádný vliv.

Přes den si dokážu zdřímnout a na hodinu zavřít oči, ale celou noc jsem nespál už *roky*. Hypnotizéři i lékaři mě prohlásili za „beznadějný případ“ a „vysoce funkčního insomniaka“, který je odsouzen žít takhle až do konce svých dní.

Už jsem vzdal snahy proti tomu bojovat, a tak pracuju celé noci mezi stíny a ohýbám každé psané pravidlo tak dlouho, až se zlomí.

Dnešní večer není výjimkou.

Vypnu světla auta a ťuknu na obrazovku, abych se ujistil, že mám od svého dalšího klienta nejaktuálnější informace.

SLEČNA WARRENOVÁ

Platí stále dnešní večer?

Samozřejmě. Jen ještě v práci něco na poslední chvíli dokončuju.

SLEČNA WARRENOVÁ

Dobře. Jakmile dorazíte, můžete ke mně dovnitř (nehleďte za tím žádný dvojsmysl). Nechám dveře otevřené. :-)

Zkontroluju, jestli mám vše potřebné, zamířím do budovy a vyjedu výtahem k bytu 33B.

U dveří skříně stojí veliký invalidní vozík a berle. Připíchnuté barevnými špendlíky tam visí fyzioterapeutické brožury.

Náhle se přede mnou objeví slečna Warrenová, nádherná zrzka v černém hedvábném župánu, který má rozhalený, takže odhaluje stříbrnou podprsenku a kalhotky stejné barvy.

„Jelikož jste profesor,“ začne a přistoupí blíž, „mám na vás důležitý dotaz.“

„Poslouchám.“

„Už jste někdy četl milostný román?“

„Dosud ne.“

„Víte, jeden teď zrovna čtu a je tam pasáž, kde hlavní hrdina přitiskne hlavní hrdinku ke zdi a ošuká ji,“ řekne. „Chci to dnes v noci zkusit.“

„Myslel jsem, že se zotavujete z operace nohy.“

„Jak vás to mohlo napadnout?“

Ukážu na invalidní vozík a berle. „Jednoduchá dedukce.“

„Aha, tohle...“ Zavrtí hlavou. „Ne, ty věci nejsou moje.“

„Hmm.“ Přitisknu ji ke zdi a sjedu jí rukou ke stehnům. „Takže máte nohy úplně v pořádku?“

„V tuhle chvíli ano.“

„A nemáte žádné bolesti?“ zašeptám jí proti rtům.

„Ne, pokud nemluvíte o tom, co chci, abyste mi udělal.“ Začervená se. „Jsem v dokonalém stavu, abychom si to rozdali, věřte mi.“

„Tak proč žalujete svého bývalého manžela kvůli zneužití a tvrdíte, že jste trvale neschopna chůze?“

„*COŽE?*“ V obličeji celá zbledne. „O čem to sakra mluvíte?“

„Pověděla jste soudci, že nemůžete přijít na první slyšení, protože nemůžete chodit.“ Usměju se a poklepu jí na nohu. „Nejspíš jsem tedy svědkem *zázraku*.“

„To snad není pravda...“ Odstrčí mě. „Kdo krucinál jste?“

„Nový právník vašeho manžela,“ představím se. „Damien Carter z firmy Hamilton & Partneři.“

„Ten zmetek si najal špeha, aby mě obelstil?“ Zaváže si župan. „Mně jste tvrdil, že jste nějaký profesor na částečný úvazek a máte zájem o sex.“

„Technicky vzato je to pravda.“ Všimnu si balíčku kondomů na konferenčním stolku. „Kolikrát jste mě dneska měla v úmyslu ojet?“

„Ani *jednou*.“ Ukáže na dveře. „Vypadněte z mého bytu. Hned.“

„Navrhuju, abyste do zítřejšího poledne zavolala svému právníkovi a žalobu stáhla,“ povím jí. „Žádná porota vám neuvěří, až uvidí mé video.“

„Které části na ‚vypadněte z mého bytu‘ jste nerozuměl?“

„Kdybyste měla právní spor, který plánujete *vyhrát*, tady je má vizitka.“ Jemně jí kartičku zastrčím za ramínko podprsenky a zamířím ke dveřím. „Doufám, že kvůli tomu mezi námi nebude žádná zlá krev.“

Jakmile vyjdu na chodbu, zabouchne mi dveře před nosem a já se vrátím k autu.

Otevřeným oknem vidím, jak horečně přechází po bytě a mluví do telefonu. Zavolám své sekretářce.

„Ano, pane Cartere?“ odpoví na první zazvonění.

„Poslal jsem vám e-mail s videem,“ řeknu. „Za hodinu to přepošlete soudci Harmonovi.“

„Ano, pane. Vracíte se do firmy?“

„Ne, asi mám s někým rande.“

„*Asi?* Ve tři ráno?“

„Ano,“ opáčím. „Brzy nashledanou.“

„Brzy na shledanou, pane.“ Zavěsím a já si na hodinách nastavím časovač.

Už mám za sebou dost případů na to, abych poznal, kteří lidé na mě zůstanou naštvaní a kteří nikoliv.

Pět... čtyři... tři...

SLEČNA WARRENOVÁ

Jste ještě venku?

Ano.

SLEČNA WARRENOVÁ

Stahuju žalobu proti svému ex.

To je skvělý nápad.

SLEČNA WARRENOVÁ

Takže... Pokud dokážete zvládnout víc rolí, ráda bych dokončila, co jsme začali. (Uložím si vás pod jménem Prasácký právník.)

Budu nahoře za tři minuty. (V tom případě bych dával přednost, abyste si mě uložila jako „Nestoudný právník“.)

NEDBALOST

OPOMENUTÍ DOSTATEČNÉ OPATRNOSTI VŮČI
OSTATNÍM, SE KTEROU BY ZA DANÝCH OKOLNOSTÍ
JEDNALA KTERÁKOLIV ROZUMNÁ A OBEZŘETNÁ OSOBA

DAMIEN

Současnost

Řidič přede mnou musel být opilý, šílený nebo slepý. To byla jediná možnost, jak vysvětlit, že jeho honda každých pár minut zastavovala a vybočovala z pruhu.

„Nauč se řídit!“ „Co to krucinál děláš?“ „Nemohl by někdo zavolat policii?“

Několik řidičů na něj každou chvíli zatroubilo, ale očividně mu to bylo jedno. Byl rozhodnutý každému znepříjemnit ranní dojíždění nad obvyklou míru.

Jakmile budu moct změnit pruh, hodlal jsem od něj a jeho neschopnosti zmizet co nejdál.

Zapnul jsem stěrače a zavolal do firmy.

„Dobré ráno, pane Cartere!“ Zvedla to žena, jež *nebyla* mou sekretářkou. „Jak vám můžu v tomto ponurém, deštěm promáčeném dni pomoci?“

„Jessiko, říkal jsem vám, že za Michelliným stolem nemáte co dělat. Dejte mi ji k telefonu.“

„Michelle si vzala osobní volno, aby se vzpamatovala,“ oznámila. „Její snoubenec ji nechal stát u oltáře, pamatujete?“

„Stejně jsem ho nikdy neměl rád.“

„Byli dokonalý pár,“ nesouhlasila se mnou. „Pokud to nevyjde *jim*, co to asi znamená pro osamělou dívku, jako jsem já?“

„Své poslední tři partnery jste sledovala a schovala jim v ložnici kameru.“

„Vypadá to, jako by se v dnešní době muži už ani nesnažili, víte?“ pokračovala. „Každý chlap, kterého miluju, mě bezdůvodně odstrkuje.“

Zdržel jsem se prohlášení, že někdo jako ona nemá žádnou naději. Odjakživa byla naprostý blázen.

„Mohla byste se mnou projít můj dnešní program?“ zeptal jsem se místo toho.

„Jistě,“ odpověděla. „Nejprve máte schůzku s vaším terapeutem.“

„Přeobjednejte to.“

„Ruším a objednávám nový termín už přes rok. Nechcete to prostě zrušit úplně?“

„Už jsem za to sezení zaplatil.“

„Takže přeobjednávám. Potom máte sérii pohovorů s novopečenými právníky.“

„Cože?“ Zatroutil jsem na hondu, když znovu vyklouzla z pruhu. „*Pohovory?*“

„Ano, pohovory. Je lovecká sezona, copak jste zapomněl?“

Krucí.

To nejpříšernější období už bylo zase tady, aniž by mu od posledka předcházela dostatečně dlouhá pauza. Noví právníci se každý rok rojili ve městě jako kobylky v naději, že s recyklovanými životopisy i odpověďmi zahájí báječnou kariéru.

„Přisahal bych, že jsem říkal Michelle, ať mi naplánuje nějakou rodinnou nouzovou situaci, abych to nemusel řešit.“

„To by fungovalo nebýt faktu, že rodinu nemáte.“
Odfrkla si. „Ale dobrý pokus.“

„Kolik pohovorů budu muset přetpět?“

„Čtyři před obědem a šestnáct po něm. Zítra jich máte šestadvacet.“

„Zítra budu mít chřipku,“ oznámil jsem. „Zapište si to tam.“

„Ani náhodou. Mezi těmi interview máte domluvených šest hovorů s klienty a někdo si na dnešní ráno sjednal urgentní schůzku. Chcete, abych vám přečetla jeho požadavek?“

„Ne,“ opáčil jsem. „Nechte to, až dorazím. Brzy se uvidíme.“

Ukončil jsem hovor a bubnoval prsty na volant.

Po letošku musíme s mým partnerem tenhle mučivý rituál jednou provždycky ukončit. Naše firma se lišila od všech ostatních ve městě a nechápal jsem, proč trváme na tom, že budeme nabírat nové lidi.

Honda přede mnou náhle zpomalila a z výfuku se jí vyvalil černý dým.

Po levici se mi otevřela v pruhu mezera a za mnou jedoucí nákladňák na mě zablikal dálkovými světly.

Bez váhání jsem změnil jízdní pruh a vyrazil kupředu. Pak jsem se přesunul před toho idiota v hondě.

Ve zpětném zrcátku jsem po něm mrknul a uvědomil si, že to není „on“.

Tvář jí zakrývalo stínítko, ale zahlédl jsem rty namalované jasně rudou rtěnkou.

Zvedla na mě prostředníček a zatroubila.

Túúú! Túúú! TÚÚÚÚÚÚT!

Když jsem sjel do odpojovacího pruhu, ozvalo se pronikavé zaskřípění a zadní sklo mi náhle zakryl černý kouř.

Co se to krucinál děje?

OPUŠTĚNÍ

ČIN, KTERÝM SE ZÁMĚRNĚ A TRVALE
NĚKDO VZDÁVÁ ČI OPOUŠTÍ MAJETEK
NEBO PROSTOR NEMOVITOSTI

ELIZABETH

Bylo to jen ťuknutí,“ zamumlala jsem a znovu zvedla prostředníček. „Jenom ťuknutí.“

Ten chlap ve sportáku si myslel, že mu ta silnice *patří*. Celé ráno se na mě lepil takovým způsobem, až jsem se divila, že se to nestalo dřív.

Na jeho poznávací značce stálo NEVINEN, takže jsem pochopila, že je to nějaký vlivný ajťák nebo generální ředitel, který si myslí, že je nedotknutelný.

Frustrovaně jsem se zaměřila na světla před sebou. Celé dnešní ráno jsem se potácela na okraji katastrofy a nemohla jsem dopustit, aby bylo ještě hůř.

Mířila jsem do firmy Hamilton & Partneři, nejúspěšnější společnosti ve městě, a tu práci jsem *potřebovala*.

Jakmile se rozsvítila červená, šlápla jsem na brzdu.

Do háje, to byl plyn.

Auto mi poskočilo dopředu. Zpod kapoty se vyvalil hustý černý dým, že jsem ani neviděla přes přední sklo.

„Dámo, co to vyvádíte?“ „Je naživu?“ „Pomozte jí někdo ven!“

Odepnula jsem si bezpečnostní pás a chtěla otevřít dveře, ale nešlo to.

Zapřela jsem se do nich ramenem s co největší silou, až konečně se zakvílením povolily. Vylezla jsem ven do deště a podlomila se mi kolena.

Někdo mě zezadu chytil a přitáhl mě k něčemu tvrdému.

„Jste neskutečně mizerná řidička.“ Ten cizí člověk mě sevřel ještě víc a já se nadechla jeho dřevité, omamné vůně.

Odnesl mě do odstavného pruhu a já kašlala, dokud se mi nepročistily plíce.

Když se dým rozplynul, začala jsem analyzovat škody.

Přední nárazník a mřížka chladiče mého auta byly ohnuté, ale z toho sportáku teď byla zmačkaná plechovka. Kufr měl zmuchlaný jako svetr a zadní okno leželo roztržštěné na asfaltu.

„Jste snad barvoslepá?“ ozval se hluboký hlas za mnou a já se otočila.

„Ehm? Co tím myslíte?“

Zprudka jsem se nadechla, když jsem si prohlédla jeho pohlednou tvář. Sice měl zaťaté zuby, cukalo mu v čelisti a v modrých očích mu doutnal vztek, ale ten chlap byl neskutečně sexy.

„Jste snad barvoslepá?“ zopakoval.

„Co prosím?“

„Jste,“ vyslovoval pomalu a vypadal na to, že každou chvíli vybuchne, „snad *barvoslepá*?“

„Ne.“

„Uznali vás nepřičetnou?“

„Ne.“

„A není vám třeba fyzicky zle?“

Zakroutila jsem hlavou.

„Děkuju, že jste mi to objasnila,“ reagoval. „Teď vás můžu bez milosti žalovat za to, že jste mi zničila mé oblíbené auto.“

„Žalovat?“ Založila jsem si ruce na prsou. „Proč nemůžete jako normální člověk počkat, než zavolám na svou pojišťovnu?“

„Protože používáte kus drátu, aby vám udržel tlumič připevněný k autu,“ odsekl. „Silně pochybuju, že jste si zřídila pojištění. Máte ho snad?“

Ne. „Ano,“ odpověděla jsem pevným hlasem. „A jako právniče se mi ani trochu nelíbí, že děláte předčasné závěry a vyhrožujete mi právním sporem, který byste rozhodně prohrál.“

„Vy že jste *právnička*?“

„Která si vede moc dobře.“

Sjel mě pohledem, jako by mi nevěřil.

„Ocenila bych, kdybychom to vyřešili a nezahrnovali do toho žádnou třetí stranu,“ řekla jsem a vzpomněla si na blížící se pohovor. „Dovolte mi vám ty škody uhradit rovnou.“

„Fajn, slečno Právničko.“ Vyfotil si auto, načež šel někomu zavolat.

Prohlížela jsem si ho, zatímco hovořil. Jeho oblek, hodinky a italské kožené boty nejspíš stály víc, než si vydělám v dalších pěti letech, a něco na něm mi bylo povědomé.

Kde jsem toho chlapa už viděla?

Jeho přísný pohled mě přimrazil na místě, ale adrenalin, který mi teď koloval žilami, mě postrčil o krok blíž. Prohlížel si mé šaty a viděla jsem na něm, že se mu hlavou honí to samé.

„Dobře, děkuju vám.“ Ukončil hovor. „Konečný od-

had mi dodají, až ho přivezu, ale podle toho, co jsem jim poslal, to bude přinejmenším sedmdesát osm tisíc.“

„Dolarů?“

„Ne, *donutů*.“ Protočil oči. „Ano, sedmdesát osm tisíc dolarů.“

„Jestli je to tak, měl byste si prostě koupit nové auto.“

„Co prosím?“

„I kdybych měla tolik peněz – což nemám – na opravu je to trochu moc.“ Přejela jsem pohledem po jeho autě. „Chci tím říct, že peníze pro vás očividně nejsou problém, jenže pro mě –“

„To by stačilo,“ přerušil mě. „Zavolám policii kvůli hlášení o nehodě a vy zavoláte své pojišťovně.“

„Ted?“

„Ano. *Ted*.“

Vytáhla jsem mobil, jako kdybych podle toho scénáře snad mohla postupovat.

„Mám lepší nápad.“ Podala jsem mu peněženku. „Můžete si vzít mou peněženku.“

„Je v ní sedmdesát osm tisíc dolarů?“

„To ne.“

„Tak to si ji můžete nechat.“ Civěl na mě. „Zavolejte do své pojišťovny.“

„Nemám u sebe telefon.“

„Máte ho v ruce.“ Pohlédl na něj. „Volejte.“

„Ehm...“ Ustoupila jsem o krok dozadu a on udělal krok vpřed.

„*Slečno Právničko...*“ Zatál zuby. „Volejte.“

„Jasně, jo. Dobře, zavolám.“

„Jakou máte pojišťovnu?“

„Jmenuje se –“ Hodila jsem po něm peněženku a uprostřed věty jsem vzala nohy na ramena, aniž bych mu odpověděla. Prudce jsem otevřela kufr, vy-

táhla brašnu a deštník a pak jsem utíkala k odpojovacímu pruhu, jak nejrychleji to šlo.

Když jsem si byla jistá, že mě nikdo nepronásleduje, zastavila jsem na dalších světlech a mávla na taxi.

Ten pohovor za nic na světě nepromeškám.

NEPŘÍPUSTNÝ DŮKAZ

INFORMACE, KTERÁ BYLA V TRESTNÍM ŘÍZENÍ ZÍSKÁNA
NELEGÁLNÍMI PROSTŘEDKY NEBO VYSLEDOVÁNA
POMOCÍ DŮKAZŮ ZÍSKANÝCH NELEGÁLNÍ PROHLÍDKOU
A NEBO ZAJIŠTĚNÍM OSOBY ČI VĚCI

DAMIEN

P*evně doufám, že ta ženská letěla k bankomatu.*
Stál jsem na mostě, zatímco mi déšť smáčel oblek. Zíral jsem směrem, kterým ta psychotická, nicméně sexy řidička utekla, a vyčkával jsem, až se vrátí a bude nastalou situaci řádně řešit.

Tohle byla první nehoda, kterou jsem v životě zažil, a odmítal jsem věřit tomu, že by měla skončit nevyřešená.

Tohle není styl, jakým chci fungovat.

Po deseti minutách čekání na její návrat jsem došel ke svému autu a natáhl se skrz rozbité zadní sklo pro kufřík.

Zvědavě jsem přešel k vozu slečny Právničky a nahlédl tam oknem u spolujezdce.

Na přihrádce palubní desky měla uchycených několik lepicích papírků s drobnými připomínkami. Volant byl potažený látkou s leopardím vzorem a z řadicí páky trčely červené a černé dráty.

Tahle ženská rozhodně nemůže mít žádné pojištění.

V dálce jsem uslyšel sirény a mezitím otevřel peněženku, kterou mi tu nechala.

V přihrádkách na kreditní karty byly zastrčeny vizitky jiných právních firem. Tam, kde měly být peníze, se nacházely další právnické vizitky, které snad sbírala jako Kameny nekonečna. Byla tam také propadlá Metrocard, dárková karta do delikates ve West Endu a dva kondomy svítící ve tmě.

Sřední velikosti.

Nemůžu uvěřit, že mi tohle nabídla s vážnou tváří.

„Pane?“ Někdo mi zezadu poklepal na rameno. „Pane, vy jste jedním z účastníků této nehody?“

Obrátil jsem se a uviděl povědomou tvář policejního důstojníka.

„To jste vy, pane Cartere.“ Usmál se. „Co ode mě dnes ráno potřebujete?“

Zatykač. „No...“ Zamyslel jsem se.

Nemělo smysl teď osnovat pomstu. „Potřebuju jen vyplnit hlášení pro pojišťovnu a nechat obě auta odtáhnout.“

„Kde je řidič té hondy?“

„Odešla, aby si zajistila lékařskou pomoc.“ Prozatím ji zachráním. „Nechtěla čekat na sanitku.“

„Dobře, odtahovka je na cestě,“ odpověděl. „Potřebujete hodit do firmy?“

„To by od vás bylo milé.“

„Dejte mi chvilku.“ Fotil si místo nehody tabletem a ťukal na obrazovku. „Máte tušení, jak ta řidička vypadala?“

Děsně sexy. „Byla to žena.“

„Ehm, můžete mi uvést víc detailů?“ Kliknul propiskou. „Barva očí, výška, vlasy?“

„Měla asi metr sedmdesát, zelené oči a tmavé vlnité

vlasý, které jí spadaly po ramenou.“ *Taky měla dokonalé tvarované rty a tělo, které si zasloužilo uctívat.*

„Neřekla vám náhodou své jméno?“

„Slečna Právnička.“

„Cože?“

„Ne,“ odpověděl jsem. „Tak daleko jsme se nedostali, ale nebudu vznášet obvinění.“

Sjel pohledem po škodě na autě. „Jste si jistý?“

„Bohužel.“

„Jste mnohem lepší člověk než já.“ Vytiskl záznam o nehodě, načež mě doprovodil do hlídkového vozu.

„S takovýmhle autem bych už připravoval vraždu.“

Jsou mnohem horší věci než vražda.

O TŘI DOPRAVNÍ ZÁCPY později jsem prošel dveřmi firmy Hamilton & Partneři.

„Dobré ráno, Damiene.“ Můj dlouholetý partner a jediný kamarád Andrew Hamilton mě uvítal s dvěma šálky kávy. „Jdeš pozdě.“

„Měl jsem menší nehodu, pane Všímavý.“ Natáhl jsem se pro jeden z hrnků, ale nedal mi ho.

„Které auto?“

„McLaren.“

„Jak velká je škoda?“

„Nechci o tom mluvit.“ Znovu jsem se naklonil pro kávu. „To druhé kafe není pro mě?“

Když jsme kráčeli do jeho kanceláře, napil se z obou, čímž mi odpověděl na otázku.

„Proto nemáš žádné kamarády,“ zabručel jsem.

Rozesmál se a položil si oba šálky na stůl. „Rozdělil jsem dnešní pohovory na polovinu a ještě jsem několik nechal, abychom se jich zúčastnili oba.“

„Připomeň mi, proč tohle nemůže dělat personální oddělení?“

„Protože už je unavuje, že každou osobu, kterou doporučí, během týdne vyhodíme,“ řekl. „Ovšem jeden z těch lidí by pro tebe měl představovat přímo svěží vánek. Napsal jsi mu báječný doporučující dopis.“

„Co jsi to říkal?“

Vzal jeden papír a odkašlal si. „Tento kandidát má v sobě mimořádnou vášeň pro právo, která je jediná svého druhu, a má nejpůsobivější mysl, jakou jsem kdy na Harvardu učil.“

„To je nějaký předčasný aprílový žertík?“

„Pokud mu nedáte šanci,“ pokračoval ve čtení, „bude to největší chyba, jakou jste kdy udělali. Také...“

Zakroutil jsem zmateně hlavou, zatímco četl dál. Učil jsem na Harvardu pouze online kurzy a *nikdy* jsem nikomu nenapsal doporučující dopis, ani mě o to nikdo nepožádal.

Většinu esejí svých studentů jsem četl s úžasem nad tím, že je vůbec přijali na univerzitu, a rozdával jsem hodnocení C a D jako bonbony.

„Taky jsi toho studenta ohodnotil áčkem.“

„Fajn.“ S tímhle vtípkem jsem skoncoval. „Andrew, nikdy jsem nikomu nedal áčko. Pravděpodobně omylem zkopíroval moje jméno na dopis, který patří někomu jinému. Očividně si s tím tedy nedal dost pečlivou práci a můžeme ten pohovor zrušit.“

„Je to *ona*.“

„Hlavně to je podvod,“ ozval jsem se. „Teď když o tom přemýšlím, začínají mě z té nehody bolet záda. Asi si budu muset vzít den volna a zajít k doktorovi.“

„Ať tě to ani nenapadne.“